

HARTAY CSABA

Az út járatlansága

Csepegtetni. Olajos kézzel intek feléd.
Szereltem a ligetben. Elromlott egy fészek.
Elszakadt a röpte. Ezzel a két kézzel próbáltam.
De sehogyan sem. Ugyanilyen kezek építenek.

Csepegtetni. Borítás helyett csak döntení.
Éjjel volt már, amikor a kerékpáros
megjelent a ligetben. Se hírt, se némaságot.
A beszéd és a hallgatás közötti puha réteg.

Az volt az övé. A kényszertelen közlés.
Csepegtetett nekem. Tartottam a markom.
Elhozta az érkezést. Megelőzte. Elengedte.
Elszakadt a röpte. Olajtócsába toltá, megállt.

Így tekintsetek rám. Nincs emlékezet, nincs kép.
A sötétség ezerszínű alkotása vagyok. Rejtett.
Az indulás és az érkezés szorítása vagyok.
Az út járatlansága. Akkor is létezem, ha nincs fényem.

Húzasd ki!

Október eleje van, több mint öt éve hajtottál bele
a fekete páncélajtóba. Neked kinyílt.
Illesztettem lépteim, itt laktál, tudjam, tudom.
Nem égtek lámpák odabent. Te tényleg meghaltál.

Motoros lovagok, vágató átutazók a nyúlzugi
fények peremvidékén. Érkezel, várunk.
Feltűzzük a holdat a cseresznyefára.
Csúcsra illesztjük, kihúzzuk, utoljára.

Nem jössz te már. Le sem mondod.
Süllyed közös korszakunk, mint Pavilonból
hazafelé Körösbe dobott húszfilléres.
Néha még emlegetünk, 33 éves kisrác.

IRODAHÁZ ROM, olaj, vászon, 150×110 cm, 2014